Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2011/2012

Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce) posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta: Hana Kubínová

Název práce: *Tiché výpovědi*

Posudek:

Každé zvíře má své teritorium, místa, oblast svého výskytu, jež lze přesně historicky popsat, vřadit do mapových zobrazení či diagramů početnosti či nepočetnosti výskytu. Teritoria jsou v neustálem procesu. Před lety například z jihu na sever migrovala hrdlička zahradní, během sedmdesátých let minulého století zcela vymizela hnízdiště racka chechtavého ve střední Evropě. Většinou nevíme, proč je tomu tak, v určitých případech lze příčinu rozostřeně formulovat.

Také člověk migruje a my to dnes bereme jako něco zcela přirozeného i když ne vždy tento procest probíhá mírumilovně – pojmy migrace a emigrace se často prolínají a důsledky jsou jen těžko předvídatelné. Ještě vážnější a nepředvídatelnější je migrace a emigrace v oblasti lidského myšlení.

Předkládaná bakalářská práce je tak trochu výsledkem sledování obojího a nelze k tomu říci nic více, než že s určitostí nevíme. Víme jen, že absolventka prošla dvěma diametrálně odlišnými ateliéry a předkládá dnes sérii plakátů určených k výlepu do konkrétních míst. Z jejích starších prací, například „Všude dobře“ - sněhového křesla, tuším, že má schopnost se u míst zastavit a přemýšlet, alespoň doufám. Předkládné práce vypovídají, že typ uvažování se rozvíjí.

Co mne trochu zaráží je to, že v úvodním textu, jehož více než omezený rozsah je prý dán stanovami školy, se objevuje termín zkoumání proměny města a stavu živé přírody v něm. V rovině úvah o tomto problému se uvažuje zřejmě od počátku v jakési plakátové rovině řešení této problematiky. Tam, kde je dnes beton, jistě nemohou žít ještěrky, žáby či zajíci. A mohli by. Upřímě řečeno, měli by opravu?

Pohybujeme-li se v rovině uměleckého nadhledu, o který tu také jedině jde, pak je metodika řešení jistě v pořádku. Jako mimořádně zdařilé bych vyzdvihl použití nalezených civilizačních materiálů k vytvoření okamžité stínohry, jež vzápětí mizí. Je tu tedy velmi vyzdvižena role fotografie, bez níž by projekt v této podobě nešlo ani realizovat. Je tu podtrženo místo, kde se událost odehrála (možná by bylo dobré doplnit i přesné souřadnice), je tu vyzdvižena role obrazu jako zboží, reklamy a agitace, „ekologické“ agitace.

Většina prezentovaných situací je ve svém vyznění velmi komických, připomíná dětské hry v dobrém slova smyslu. Naše lidskost je s místy prohnětena. Dříve, v dobách takzvaných „černých hodinek“ se jako stínohry objevovali spíše sloni, mluvící králíci z kraje za zrcadlem či pitvořící se obličeje, usilující o slova. Je dobré, že v případě předložených prací jsme opravdu zde, tady a teď.

Jak je to však s uváděným výzkumem? Problém je velmi složitý, civilizační prostředí většinu situací zakrývá, znemožňuje i zdánlivě umožňuje jejich rozečítání, protože čteme jen z té naší strany. Já sám bych se neodvážil o něčem podobném ani jen uvažovat. Betonové krytí sice znemožňuje chocholoušům volně prohrabávat poušť civilizace, jak to bylo běžně

k vidění ještě koncem padesátých let v každém městě střední Evropy, ale co třeba civilizační města žížal, megacivilizace mikrobů, hub a tak dále?

Je třeba si uvědomit, že ne vždy to, co se „nám jako lidem“ zdá přírodě nepřátelské je anticivilizační. My jako lidé jsme pouze svědky určitých nejasných proměn, kdy možná není vůbec důležité, jak právě pouze „my“ vnímáme místo a čas nebo dokonce jak je vnímáme právě „my“ jako „umělci“. Samozřejmě, dnes se vše prolíná a jedině s tím vědomím lze vůbec žít.

Ale pracovat těmito stezkami je něco, co se nedá tak lehce prohlédat, natož našlapovat v stopách bláhových představ „prolínání“ umění a vědy vždy případ od případu. Prolínání je velmi zrádné slovo, slovo velmi úrodné a metamorfózní. Zahrnuje sice situace širších úvah, ale úspěšně uniká daleko od počátku každé myšlenky o ní už ze své podstaty.

Jednoduše řečeno, brutálně řečeno, takto se pokračovat dá, ale v důsledcích tvorby je to téměř zbytečné, mírně naivní a bohužel reálně prožívané naší společností.

Je asi přítomným jasné, proč tento text píši právě tak, jak jej píši. Neskutečnost je mi více než cizí.

Předloženou práci přesto navrhuji hodnotit stupněm A. Proč? Je důsledně hravá, plná krátkých spojení a je myšlena vážně a upřímě. To vždy pomáhá v chvílích pochybností.

Otázky autorovi práce:
viz výše

Návrh hodnocení: A

Vypracoval(a): Prof. PhDr. Miloš Šejn

Datum: 4. června 2012
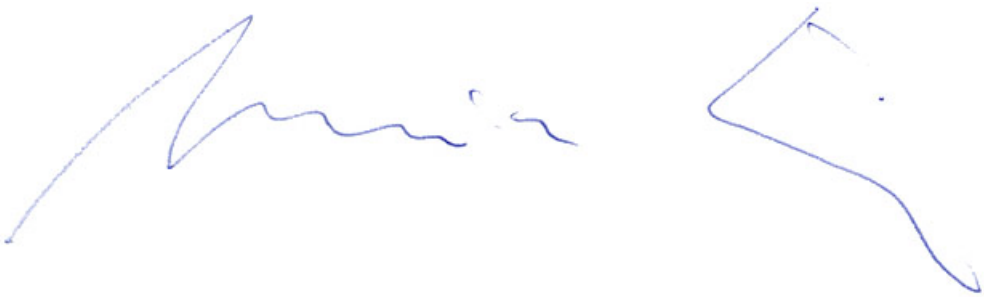
Podpis: